

PDECat, la novícia

«L'entrada del PDECat al Parlament contribuiria que algú al Parlament defensés des de l'independentisme postulats de centre liberal existents als parlaments de tot el món avançat»

A mitja campanya per les eleccions del 14F se'ns ha mort el capità Von Trapp de Somriures i Llàgrimes (Robert Wise, 1965). Us he de confessar que he tornat a mirar-la i fa dies que en cantussejo les cançons. Pels qui no l'hagin vist -si és que existeixen- la pel·lícula explica la història de la novícia Maria, fervorosa devota que no encaixa en l'estructura d'un convent i que l'abandona per anar a fer mainadera en una rígida família austríaca comandada amb mà ferma per un pare despòtic però afectuós. L'arribada de Maria a casa dels Von Trapp aconsegueix trencar la rigidesa del nucli familiar i aportar-hi una mica d'alegria.

Després d'anys al convent de Junts per Catalunya, sota el comandament del capità Puigdemont, el PDECat finalment es presenta en solitari a unes eleccions al Parlament. Un dels elements en dansa del resultat d'aquest diumenge serà veure si aquest partit que es reivindica com l'autèntic hereu de Convergència aconsegueix treure representació. Al PDECat s'hi han quedat un seguit de quadres que van compartir espai amb el *puigdemontisme*, però que han decidit recuperar els trets centrals que reivindicava el partit d'Artur Mas: polítiques de centre, defensa de l'economia de mercat i gradualisme en la gestió del procés cap a la independència. Només algunes enquestes s'han atrevit a estimar la possible entrada dels de Chacón, tot i que les fitxes tècniques de totes les que s'han publicat mostren un marge d'error del 3%, que més que generar certeses demostren la dificultat de la demoscòpia per estimar l'entrada de partits petits en un escenari de tanta indecisió.

La possible entrada del PDECat podria contribuir al fet que hi hagi algú al Parlament que defensi -des del nacionalisme i l'independentisme- postulats de centre liberal que existeixen als parlaments de tot el món avançat i que a casa nostra - quan hi són - se superposen amb l'espanyolisme més ranci. Això podria contribuir a acostar la política catalana als debats fonamentals del món més enllà de les qüestions nacionals. Si el PDECat entra, l'independentisme pot tornar a tenir una força no només calmada des del punt de vista del procés - de fet, una força tan calmada com les altres en els fets - sinó que a més podria contribuir a posar sobre la taula posicions de caire centrista i liberal en els debats polítics de fons que necessitem reprendre.

La campanya dels d'Àngels Chacón s'ha centrat a recordar als votants de Junts que per votar Convergència cal votar-los a ells i no a Laura Borràs. Sembla una estratègia basada en la hipòtesi, possiblement certa, que hi ha un cert vot automàtic a Junts que es pensa que vota la continuació natural de Convergència. Que uns i altres no són exactament el mateix ho demostra el fet que després de mesos afirmant -per justificar la dissolució del PDECat- que Junts havia de ser una unió de persones i no de sigles, els de Puigdemont finalment es presenten en una coalició amb ni més ni menys que set altres partits i grupuscles. Així doncs en la negociació entre Junts i el PDECat les divergències en les formes demostraven una discrepància en el fons: el *puigdemontisme* no estava disposat a tenir un contrapoder intern defensant allò que representa el PDECat.

Al debat electoral de TV3 d'aquest dimarts, la candidata dels demòcrates va marcar bé el seu perfil. Té un tarannà que li fa difícil la lluita a crits entre la resta de galls del galliner, però en cada intervenció va ser capaç de posar sobre la taula que les seves propostes, més enllà de la retòrica, neixen d'una ferma convicció en la seva ideologia.

Les persones al voltant d'Àngels Chacón haurien d'haver trencat fa més d'un any. Però els ritmes interns del partit -per intentar aguantar el màxim de càrrecs i militants- van anar fent ajornar

la decisió fins al primer trimestre d'aquest curs. Massa gen convergent de fer les coses de manera endreçada i sense que siguin massa traumàtiques.

El PDECat al Parlament podria enfocar la política catalana cap al postprocés, generant elements de frontissa entre partits que no estiguin centrats només en el ritme retòric cap a la independència, sinó que plantegin debats sobre postulats ideològics de fons. Que els partits independentistes tornin a tenir debats d'idees és condició necessària perquè la política catalana torni -com a mínim- al camp de la maduresa, i abandoni la lluita pueril i més retòrica que fàctica sobre traïdors, mandats, fermesa i determinació. Com a la família Von Trapp, no ens aniria malament una mica d'alegria en forma de debats que vagin més enllà del procés.